

Szentfazék, profán fazekak (és palacsintasütők)

Az igazgató úr (most még) fölmentés kapott palacsintasütésből. Elvégre kezdő a szakmában. Helyettese viszont már mézesbábos-üzletet nyithatna. Pedig eredetileg „csupán” történelem-francia szakos. A hittan-tanárra itt csak egy citromot mertek bízni, abba is majdnem beletörött a képzeletbeli bicskája. Egyébként nem túlélő-táborban jártunk. Lelkigyakorlaton vettünk részt. Volt ott minden, ami ehhez hozzátartozik: hajnali mise, elmélkedések, csoportbeszélgetések, gyónási alkalmak, közös imák. Mégsem csupán a „szentfazekak” jöttek el: adódott alkalom a vidámságra, a játékra, a karácsonyi ajándékkészítésre. Ja, és a profán fazekakról is magunk gondoskodtunk. Hiszen Avilai Szent Teréz óta tudjuk: „A fazekak közt is ott jár az Úr.”

A székeszárdi Kolping-iskola pedagógiai hagyományaihoz immár hosszú évek óta hozzátartoznak az *adventi és nagyböjti lelkigyakorlatok*. Ilyenkor 30-40 fiatalal megszállunk egy-egy üres plébániát vagy közösségi házat, megszervezzük az életünket, és két napon át igyekszünk figyelni egymásra meg a Jóistenre. A Dunahíd túloldalán mindig nyitott szívvel és tárt ajtókkal fogad bennünket a sükösdí plébános, *Binszky József atya*; nála már lassan „törzsvendégek” vagyunk. Ezúttal is a sükösdiek vendégszeretetét élveztük – ahol egyébként olyan élénk a helyi közösségi élet, hogy ennyi vendég szinte föl sem tűnik. A házban jönnek-mennek a cserkészörsök, a hittanos gyerekek, a lelkiségi csoportok, zajlanak a zenei próbák. Ritkán hever parlagon a csocsó vagy a ping-pong-asztal.

A szervezés oroszlánrészét legfiatalabb kolléganőnk, *Kollerné Schmidt Kinga* vállalta. Ő kérte fel az előadókat is: Kinga tanárnő a bűnbánatról és a gyónás örömről, *Szakállasné Schiszler Olga* „néni” személyes istenkereséséről és megtéréséről, *László Péter* igazgató, történelem-hittan szakos tanár a taizé-i közösségről és a közelgő pécsi ifjúsági találkozó előkészületeiről beszélt, jómagam az adventi időszak fontosságát hangsúlyoztam. *Keresztes Andor* prézes atyánk is végig közöttünk tudott lenni, „Tolna és vidéke” minden lelkipásztori gondját-baját kollégájára hagyva. Persze, itt sem maradt munka nélkül: jópáran megragadták az alkalmat egy-egy lelki beszélgetésre, szentgyónásra. A toborzással nem sok dolga akadt Kingának: többen már a tanév elejétől fogva kérdezzétek, mikor megyünk, hová megyünk. Igaz, idén az időpont néhány osztály saját programjával, illetve vizsgáival ütközött, így több „törzsgárdatag” fájó szívvel kimaradt a csapatból. A jelentkezés, a kiválasztás alkalmat ad a tanároknak, osztályfőnököknek a jutalmazásra. Túljelentkezés esetén előnyt élveznek, akik például ministrálnak, felolvasnak a templomban, aktívan részt vesznek az énekhar, a szakkörök, az osztályközösségek munkájában.

munkájában. Vagy akik komolyan készülnek valamelyik szentség (keresztelés, elsőáldozás, bérmlás) fölvtelére.

Talán mondanunk sem kell: a légkör mindvégig családias. Fájdalom, de nem túlzás azt állítani: sokan bizonyára jobban érzik itt magukat, mint odahaza. A közös munka: főzés, takarítás, sőt – horribile dictu! – mosogatás még inkább összekovácsolja a csapatot. Az intézményt alapító igazgatónő, *Köntösné Rajnai Annamária* például mindig is a hagyományos palacsintasütés fő-fő vezénylő tábornoka volt. No, nem azzal a jelszóval, hogy: „Előre, fiúk!” – hanem hogy: ”Utánam, gyerekek!” A nyáron nyugdíjba vonult, kíváncsian vártuk, hogy utóda, a háromgyermekes fiatal apuka hogyan fog helytállni ezen a fronton. Idén még megúsza: hivatalos teendői ugyanis egy időre elszólították közülünk.

Bucher Andrea ugyancsak újonc mint igazgatóhelyettes. A kézműves mesterségekben (no és a mézeskalács-sütésben) viszont már „vérprofi” – folyton lelkes, s nem mellékesen ügyes csapat veszi körül. A kollégák egy része mellette asszisztál, másik a konyhában kuktálkodik, esetleg bekapcsolódik valamelyik társasjátékba, vagy éppen félrevonul egy bizalmasabb beszélgetésre... De hogyan hasznosítsa magát egy diakónus? A palacsintasütésnél a gyerekek már átvették a parancsnokságot. *Frast Jani* főministráns, az idén érettségizett szakácstanuló három hónapos „szakmai gyakorlat” után megfellebbezhetetlenül kijelenti: citromhéj nélkül a túrós palacsinta túrót sem ér... Tanár úr, legyen kedves, ugorjon el a boltba egy citromér’... A legközelebbi ABC-ben persze nincs. Talán záróra előtt még eléri a zöldségest. Két perccel később már senkit sem találok ott. A következő bolt 500 méterre van. Citromot természetesen nem árulnak. Három utcával odébb, esetleg. Ott végre kapok. Kicsit savanyú, kicsit fonnyadt, de a miénk. Körülbelül két kilométert sétáltam a korai decemberi estében. Megvallom, jólesett. Útközben öt helyen vehettem volna fenyőfát, három háznál élő halat. Elvégre nem egy mediterrán kisvárosban élünk. De a citrom végül ott lapult a zsebemben. Nem éltem hiába. Azért egy ötgyermekes nős diakónus sem lógathatja a lábát, amikor mindenki dolgozik. A túrós palacsinta tényleg finom. Különösen, ha citromhéjat is reszelnek bele.

Kirsch János